

den ærede Krigsminister igaar kaldte det — at anvise, paa hvilken Maade dette skal tilveiebringes; imidlertid hører jeg dog til dem, der tro, at en almindelig Folkevæbning, vel ledet, ogsaa kan være et brugbart Forsvar for et Lands og en Nations Selvstændighed. Andre Talere have meent, at det var en Feil at troe paa Folkevæbningen efter de Erfaringer, man i den senere Tid har gjort; dette kan jeg imidlertid ikke indrømme, og der er paa den anden Side efter min Mening ikke anden Udvei at prøve end den, at gaae til en Folkevæbning, hvilket jo ogsaa er det Maal, som den ærede Minister har udtalt, at han tilstræber. — Det er mig klart, at der maa bethdelige Offre af Penge, Tid og Kræfter for at opnaae vort Selvforsvar igjennem en Folkevæbning; men er da den Hærplan, som foreligger her i Lovforslaget, velskikket til at være ligesom en Suurbeig, der skal gjennefsyre det hele Folk, saa at det kan blive en krigsdygtig og krigslysten Nation, naar det gjælder om at forsvare sig? Her troer jeg, at der er en Feil i Indretningen; jeg troer, at der her er en Hemsko for, at dette kan stee, og jeg skal tillade mig strax at nævne, hvad jeg mener. Det er Umuligheden af, at enhver Mand ved sin blotte militaire og praktiske Dydighed og sin Evne til at kunne skaffe sig Indflydelse paa sine Omgivende kan arbejde sig frem og komme ind i den faste Officersstand uden theoretisk Prøve; der er sat en Kløft imellem de lavere og de høiere Grader af Befalingsmænd, endogsaa i de Vaabenarter, hvor dog i Særdeleshed Vaabendydighed og Conduite ere det Afgjørende. Jeg kan naturligviis ikke have den Mening, at man i de egentlige videnskabelige Corpser i Hæren skulde kunne gjøre Fordring paa Avancement efter disse Hensyn alene, men jeg mener, at hvis der ikke i Infanteriet eller Cavalleriet, i det Mindste for en Deel af Posterne, aabnes Udsigt til Avancement blot i Henhold til den praktiske militaire Dydighed og Mandens Charakterstyrke og Energi, saa er der lagt en Hindring iveien for den Genhede, som nødvendigviis maa søles i Folket og i Hæren, naar de skulde kunne komme til at danne en saadan Heelhed, som kan udgjøre et virkeligt Værn for vor Selvstændighed. Naar

denne Feil borttages, har jeg mere Haab om, at der kunde komme Noget ud af dette Lovforslags Bestræbelser, end jeg nu har, og i saa Tilfælde vilde jeg ogsaa mene, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) igaar udtalte, at man maatte finde sig i endogsaa at hve en 4 Millioner Rigsdaler om Aaret til Landets Forsvar tillands og tilvands i det Hele taget; men kan dette ikke opnaaes, forekommer det mig, at Planen er aldeles forfeilet, og at den lægger Hindring i Veien for Udviklingen til en sand Folkevæbning istedetfor at befordre den.

Jeg skal derefter tillade mig at omtale et Par af Lovforslagets Enkeltheder fra en principiel Side. Dette Lovforslag har efter Motiverne den Opgave at bringe den almindelige Bærnepligt til Udøvelse i dens fulde Udstrækning; Lovforslaget vil have alt vaabendydigt Mandskab udstrevet og vaabnøvet; men det gjør dernæst et stort Brud paa dette Princip om den personlige Udøvelse af Bærnepligten, idet det aldeles undtager alt det Mandskab fra Tjeneste i Fredstid, som har en eller anden Begemsfeil eller har for liben Høide. Det er min Mening, at det er urigtigt at gaae denne Veie. Den ærede Minister har gjort opmærksom paa, at der var een af to Veie at gaae, enten maatte han indkalde og øve hele dette Mandskab, eller ogsaa maatte han lade dem alle være frie og lige Folk, til at udføre visse af de Gjeringer, der ellers vare dette Mandskab paalagte, og lade andre af deres Bestillinger udføre ved det vaabendydte Mandskab. Jeg vil nu ikke gaae nærmere ind paa den svage Side ved den Forholdsregel, der er valgt, da den allerede er nævnt af forskjellige Talere. Jeg sigter her til de mundgaaelige og uforebyggelige Misbrug, der ville finde Sted med Hensyn til Bestemmelsen om, hvem der skal anses for vaabendydte og hvem ikke. Det er min Overbeviisning, at der gennem denne Bagdør vil lusse sig Mange bort fra den Pligt, som paaligger Alle, og dette er for mig et vigtigt Moment til at misbillige den Ordning, som her er truffen. Det er min Overbeviisning, at, naar der skal i den Grad gjennefsøres Lighed i Udøvelse af Bærneplig-